

[Albertsen.]

kan man vel karakterisere linjen som en langsigtet normaliseringsproces. Men denne proces kræver ikke alene bedre institutioner og flere og bedre aflønnede medarbejdere, men også helt nye begreber som pensionater, beskyttede værksteder, børnehaver, skoler m. v. Man kan vel sætte, at for sorgen i dag i samarbejde med Landsforeningen til Eynesvages Vel råder over ca. 200 pensionatspladser. Det burde retteligen være 2.000. Antallet af pensionatspladser er ganske vist steget glædeligt i de seneste år, men udviklingen må afgjort karakteriseres som alt for langsom. Førnævnte forening har på fortræffelig måde bidraget til den glædelige udvikling, og jeg ved ikke, om det var en overvejelse værd, om den pågældende forening ved statslig eller kommunal kaution kunne optræde som køber for inden for en rimelig tid at kunne klare den uhyre vigtige opgave at få etableret 90-100 flere pensionater, end vi har i øjeblikket.

Udviklingen inden for den eksterne for- sorg med skoler og værksteder m. v. forårsager, at det internt placerede patient- klientel er langt svagere udrustet og dermed mere krævende, hvad medarbejdere og øvrige faciliteter angår. Det må derfor hilses med glæde, at uddannelsen af medarbejdere er kommet ind i en rigtig ramme med de 2×6 måneders direkte skole og de 27 måneders praktikantuddannelse, der nu finder sted. Men med en sådan uddannelse bag sig er det forståeligt, at plejersker, plejere og afdelingsledere forventer en anden lønmæssig placering end den hidtidige. Det er uholdbart, som også nævnt af det ærede medlem fru Clara Munck, at fastholde den hidtidige lønplacering, når uddannelseskravene er steget fra 150 til 1.500 timer. Det er også uholdbart — som også før nævnt — at løst ansat arbejdskraft uden uddannelse efter overenskomst får 100 kr. mere pr. måned end den uddannede plejer. Det forekommer mig, at ønskerne fra disse medarbejdere er så velmotiverede og problemerne så brændende, at de ikke kan henvises til løsning i den nye lønningskommission. I så fald risikerer sorgen affolkning.

I det hele taget tror jeg, det skal stå klart for alle, at forudsætningen for en

fortsat god udvikling inden for særfor sorgen forudsætter, at medarbejderne har acceptable arbejds- og lønvilkår, derunder også at de årlige normeringsforslag behandles tilfredsstillende. Endnu er normeringsfor- slaget, der skal træde i kraft den 1. april i år, ikke tiltrådt. Det er svært at lave positiv personalepolitik med en god atmo- sfære og med krævende arbejde, når stilling- tagen til arbejdsvilkårene tager urimelig lang tid. Jeg er overbevist om at være enig med den højtærede socialminister, når jeg indtrængende opfordrer den højt- ærede økonomiminister til snarest at få afgjort normeringsforslaget samt få forbed- ret normeringerne for de ansatte.

Også et par ord om særfor sorgen, der har relation til vore nordlige landsdele, Færøerne og Grønland. Der savnes i Grønland en lokal institution. Det er kun de allerdårligste åndssvage fra Grønland, ca. 60 børn, der for tiden er her i Syddanmark på Andersvænge. De øvrige åndssvage grønlændere lukker vi tilsyneladende blot øjnene for. Mon ikke det var rimeligt, at denne lovgivning blev sat i kraft også for Grønland?

Næsten det samme kan siges om ånds- svageloven i relation til Færøerne, selv om der her i forbindelse med bygningen af statshospitalet i Thorshavn vil ske en til- talende og god udvikling.

Der er inden for særfor sorgen sket store fremskridt i de seneste år. Resultatet af den nye lov, som daværende socialminister Julius Bomholt gennemførte, og som siden da er videreført ved en række særlove om centralinstitutioner, skoler m. v., samt den årlige vækst i drift og anlæg har været særdeles glædeligt. Alligevel er det nødven- digt at understrege, at manglerne stadig er store, at mange institutioner er helt utidssvarende, og at hele forsorgscenter- opdelingen med hensyn til linje og indhold slet ikke er dækket ind; det gælder specielt i hovedstadsområdet. I den forbindelse vil jeg gerne rette en tak til repræsentanten for det konservative folkeparti, min kollega i tilsynsrådet for forsorgscentert for Stor- københavn, for de betragtninger, det ærede medlem var inde på. Det er jo rigtigt, at hvis forsorgscentertanken skal udbygges, som det var tilsigtet i loven, forudsætter det et ganske særligt initiativ inden for